Sul' on nexine wõttemata,
Käsi armsal andemata.
Kes wõib teada, mis wõid saada.
Ehk sina saad kül sarnatse,
Puudub põos puusakane,
Aawa kännu karwase,
Tõrwa lakka ja tõbise,
Lepa kännu ja lõbise.

— . —

3). Ärgem häkkist härga tapke,
Rutust rooga walmistage:
Ma põle tulnud sööma pärast,
Sööma pärast, jooma pärast,
Selle liia lusti pärast.
Ma tulin õde saatemaie,
Õe kohta waatamaie.
Kas ta suanud siia paika,
Wõi ehk leidnud leiwa paika,
Ehk on osand orase aeda.
Ärge armsad teda aoge,
Paremad sest pahaks pange,
Et meie nein waene lapsi,
Et tal pole ehtesida,
Kena tekki, riideida.
Olgu ta küll ise alam
Aga ehk ta õnn on ülem
Ehk tal õues hooste õnne,

Wärawas tal weiste õnne,
Kamris kukke, kana õnne.
Et meie neiul hallid annid,
Hallid annid, paaris paelad.
Millal tegi ta paremad?
Sui tema mõlkus mõisa aukus,
Salkus saksa-mehe tõõsa.
Suitsu aeg ta sukad kudus,
Widewikus willad kedras,
Ämarikus hännad kraasis.
Festel kiukswad kirstu kaaned,
Paukwad wastu weime wakad; —
Temal kiuksub kirwe warss,
Puugub wasta paju põõsas;
Weri willid temal peussa,
Mäda rakud kämmelissa.

— . —

4). Mardi (sandi) leul.
Süa saatsin wilja õme,
Ette tuppa eide õnne
Taha tuppa taadi onne,
Laste õnne laua ääre
Poste õnne pingi ääre
Tüdruku õnne turwa ääre.
Tõuse üles, pere eite,
Tõuse üles pere taati,
Tõuske wanad mõlemad!